

תת"ע 7531/02/24 - סעדי סלאימה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7531-02-24 מדינת ישראל נ' סלאימה
תיק חיצוני: 41211027887

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	סעדי סלאימה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 10.03.2024.

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 21.01.2024 של נהיגה כאשר רישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה, בתאריך 26.01.2022 בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961.
2. ביום הדיון אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה לתקופה של 7 ימים, פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס על סך 1000 ₪.

טענות הצדדים

3. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון משום שחלה והיה מרותק לביתו.
4. עוד טען המבקש כי השארת גזר הדין על כנו מהווה עיוות דין משום שסיכויי ההגנה שלו גבוהים ויש בידיו טענות אשר עשויות להפוך את תוצאות הכרעת הדין. בנוסף, המבקש טען כי אותה עת נהג ברכב כאשר אגרת רישיון הרכב שולמה וכי לא ניתן היה לדעת אם הרכב עבר טסט.
5. המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה על הסף עקב הגשתה ללא תצהיר.
6. עוד טענה המשיבה כי האישור הרפואי אשר צורף לבקשה הינו אישור לאקונוי וממנו לא ניתן להבין כלל אודות המצב הרפואי של המבקש באותם ימים. כמו כן, האישור נרשם באופן רטרואקטיבי לדיון בתאריך 14.03.2024. בנוסף, לטענתה, גזר הדין הינו סביר ומידתי והולם את מתחם הענישה הנוהג לעבירה זו.

7. בתגובה נוספת של המשיבה מיום 26.03.2024 טענה המשיבה כי על פי בדיקתה רישיון הרכב פקע ביום 26.01.2022 ורק בתאריך 22.02.2024 בוצע טסט לרכב.

דין והכרעה

8. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ועל כן דינה להידחות על הסף.

למעלה מן הצורך אדון בבקשה לגופה.

9. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

10. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

11. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדיון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

12. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדיון עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

13. ההזמנה לדין נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה. המבקש לא פירט בבקשתו את מצבו הרפואי ותחת זאת צירף אישור רפואי רטרואקטיבי אשר אינו מפרט בבירור את מצבו באותה העת. לא זו אף זו, באישור הרפואי נכתב באופן ברור כי "אינו תקף עבור מוסדות משפטיים". כמו כן המבקש לא נימק מה מנע ממנו להגיש בקשה לדחיית הדין עובר למועד הדין שנקבע בעניינו. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

16. טענות הנאשם כי סיכויי ההגנה שלו גבוהים ועשויים לשנות את תוצאות הכרעת הדין נטענו בעלמה ללא כל תימוכין.

17. בהתאם לנתונים שמסרה המשיבה רישיון הרכב פקע ביום 26.1.22 וחודש רק ביום 22.2.24 כחודש לאחר ביצוע העבירה. החובה לנהוג ברכב שרישיונו תקף מוטלת על הנהג. אם אין באפשרות הנהג לודא תקיפות רישיון הרכב אל לא לנהוג ברכב. בנסיבות אלה איני סבורה כי קיים סיכוי ממשי לשינוי תוצאת פסק הדין.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשפ"ד, 31 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.